

חומש בראשית פרשת תולדות יבנה הגלעד

תולדות כה יט ואלה להוסיף על הראשונים, שהם תולדות ישמעאל החותמים את הפרשה הקודמת, ולמה דווקא להמשיך על

תולדות ישמעאל? כי ישמעאל עשה תשובה תולדות יצחק בן אברהם בדמותו ודיוקנו של אברהם אברהם הוליד את יצחק ראשי תיבות אהא"י בגימטריה 17 כמניין טו"ב:

סוף הפרשה הקודמת סיפרה על תולדות ישמעאל ועכשיו תולדות יצחק – כי הקליפה קודמת לפרי! תולדות ישמעאל הם 12 נשיאים, ותולדות יצחק הם 2, שהם עשו ויעקב, ויעקב שהוא לבדו חשוב יותר מכולם! כי הוא הקיום של מעלה ומטה, ולכן יצאו מיעקב 12 שבטים. וישמעאל היה רק למטה ולא למעלה.

אברהם אבינו התנסה בעשרה נסיונות, ויצא ונפרד ממנו הפסולת בישמעאל, וגם משרה יצא הפסולת שכתוב: ואברהם ושרה זקנים באים בימים חדל להיות לשרה ארץ כנשים – שהרי היצר המיני בא מזהומת הנחש, ואז נולד יצחק וגם הוא היה צריך להתמרק על ידי העקידה ועל ידי עשו שיצא ראשון ושתה כל דם נידתה של רבקה, ואז יצא יעקב נקי ושלם ומוכן לקבל התורה, שכתוב: ויקם עדות ביעקב ותורה שם בישראל!

כ ויהי יצחק בן ארבעים שנה בן ארבעים לבניה, כי הוא בחינת הגבורה שנוטלת את כוחה מהבינה, בסוד: אני

בינה לי גבורה – אלה הכוחות הם המוחין שבלעדיהם אי אפשר להזריע בקנהתו את רבקה ראשי תיבות בא"ר – רבקה היא סוד אות ה' תתאה של שם הוי"ה שהיא באר מים חיים, ויצחק חפר את הבאר הזו ועשה אותה שלו, בסוד: אין האשה כורתת ברית אלא למי שעשעה כלי בת בתואל הארמי מפרץ ארם אחות לבן הארמי ידוע שהבן הראשון של

האשה דומה לאח שלה – ולכן, עשו דומה ללבן, ששניהם מרמים את אביהם לו לאשה: כא ויעתר יצחק בגיל 59

ליהוה לנכח אשתו סופי תיבות חו"ה – שהרי רבקה היא גלגול חוה. וכתוב: לנכח אשתו, ולא לנוח רבקה – כי יעקב

התנבא שיצא ממנו יעקב אבינו והוא רק לא ידע אם יצא מרבקה או לא, לכן כתוב: לנכח אשתו כי עקרה הוא הקב"ה מתאווה לתפילות הצדיקים, כי הם מעלים מין וגורמים זיווג למעלה, ולכן ה' עשה את רבקה עקרה כדי שיצחק יתפלל עליה. הו"א בגימטריה 12 – לרמז שרבקה היתה עקרה במשך 12 שנים, איך? היא היתה בת 3 כשהתחתן, ובת 23 כשנכנסה להריון – פחות 11 שנים בהם האשה לא יכולה לרדת: 12 = 23-11 ויעתר לו יהוה ותהר רבקה אשתו יצחק לקח את רבקה כשהיה בן 40, ורבקה ילדה את יעקב ועשיו כשיצחק בן 60 – יצחק התפלל לה במשך 20 שנה!!! כך תיקן עשר דרגות הזכר ועשר דרגות הנקבה, ואחר כך הזדווגו להוציא נשמות התאומים – אחד קדושה ואחד קליפה.

רבקה היתה ללא יצר הרע ולכן היתה עקרה! לעתיד לבוא יצר הרע לא יהיה עם האדם תמיד כמו שהוא עכשיו שהוא נמצא כל הזמן ומחטיא בני אדם – אלא לעתיד לבוא הוא יהיה רק לצורך הזיווג והתעוררות היצר הרע תהיה על הקב"ה בלבד, שכתוב: והסרתי את לב האבן מבשרכם ונתתי לכם לב בשר – זהו לב להוציא בשר – תולדה!

כב ויתרצצו עשו רכב על הנחש, ויעקב רכב על הכיסא הקדוש הבנים בקרבה בחודש השביעי של ההריון. הם היו

ב' הפכים ואינם יכולים לשבת יחדיו בנושא אחד כי אם בקטטה ומחלוקת ותאמר אם בן למה זה אנכי זה – רומז אל היסוד, אנכי גימטריה כס"א – רבקה הצדקת היתה תולה את הפגם בעצמה כאילו היא לא ראויה להזדווג עם יצחק הצדיק ותלך

לדרש את יהוה רבקה הלכה לבית מדרשו של שם, כי שם היה עסק החכמה העליונה בקביעות: כב ויאמר יהוה לה שני (גיים) בבטנה הכללות של שני גוים ושני לאמים מפעין יפרדו ולאם מלאם יאמן כשהם קם זה נופל וכשהם נופל זה קם – כשהטוב מתקלקל הקליפה שלו שולטת עליו, וכשהטוב מתקן הקליפה

שלו משתעבדת תחתיו ורב יעבד צעיר הילד שיצא ראשון יעבוד את הילד שיצא אחרון – עשו הוא סוד הכבד הכועס, ויעקב

הוא סוד הלב המבין – בגוף האדם הכבד משמש את הלב – כך הקליפה צריכה לשמש אל הקדושה: כד וימלאו ימיה

ללדת והנה תוכם חסר מהמילה תאומים אותיות א' ו-י – לרמז על עוד י"א שבטים שהיו ראויים לצאת ממנה ונחסרו לה,

כי עשו הוציא עימו את השליה בלידה בבטנה: כה ויצא הראשון אדמוני אותיות ד"ן וא"ם – לרמז על

הדינים שיוצאים מאמא עילאה ומתעוררים ממנה, ולמה יצא אדמוני? ששתה דם נידה כלו באדרת שער הדינים הם סוד

השערות. אדר"ת גימטריה כ"ה פ"ר – שהם שכ"ה דינים ופ"ר של מנפכר. שער אותיות רש"ע ויקראו שמו עשו מלשון

אדם עשוי. עשו אותיות ע"ש ו-י – לרמז שמגמתו להתאחז בלבושים של יעקב כדי לינק מהם, ויעקב הוא סוד אות ו': כו ואחרי בן

יָצָא אָחִיו וַיְדַר אֶחָת בְּעֵקֶב עֵשָׂו סופו של עשו יהיה תחילתו של יעקב, שהרי הקליפה קודמת לפרי וַיִּקְרָא

שְׁמוֹ יַעֲקֹב בפסוק הקודם וַיִּקְרָא שְׁמוֹ עֵשָׂו – לשון רבים, וכאן כתוב: וַיִּקְרָא שְׁמוֹ יַעֲקֹב – בלשון יחיד, שהרי יצחק לבדו קרא לו

יעקב – כי הכוח לאחוז בעקב באה ממידת הגבורה שהיא מידתו של יצחק, בסוד ב' שמות אלקיים שהם בגבורה והוד, ועם עשר האותיות

שלהם יחד הם גימטריה יעקב וַיִּצְחָק בֶּן שָׁשִׁים שָׁנָה בְּלָדָתָם אֲתָם אז השלים יצחק את מידתו, כי מהמלכות

עד הגבורה יש 6 מידות: **כז** וַיִּגְדְּלוּ הַנְּעָרִים היו בני 15 וַיְהִי עֵשָׂו אִישׁ יָדַע צִיד אִישׁ שָׂדֶה עשו

אוהב את החיצוניות לפי שורשו – שהיא הקליפה, וכך החיצונים צדים ומרמים בפיהם כמו הנחש הקדמוני. צייד גימטריה 104 – כמחצית

מהגימטריה של יצחק 208 – עד הפרסא, כי מהפרסא ולמעלה יש קדושה שאינה ראויה לרשעים וַיַּעֲקֹב אִישׁ תָּם יָשָׁב

אֶהְיֶה יעקב בעלה של המטרוניא, שהיא מתחלקת לב' נוקבות: **לאה ורחל** – עולם המכוסה ועולם הנגלה:

כנגד ארבעה בנים דיברה תורה, שהם כנגד ד' מלכיות של ד' עולמות אבי"ע: **חכם באצילות, רשע בעשיה, תם**

בבריא, ושאינו יודע לשאול ביצירה. הם נקראים **בנים** כי שם ב"ן מאיר במלכות.

הרשע יונק מב' מלכיות: ב"ן של עשיה וב"ן של יצירה, ואינו יונק מב' מלכיות: ב"ן של בריאה וב"ן של אצילות

– והם שמורים ליעקב שהיה **חכם ותם!**

כח וַיֵּאָהֶב יִצְחָק אֶת עֵשָׂו כִּי צִיד בָּפִיו שהיה צד בפיו ומרמה את יצחק ושואל שאלות כמו: איך מעשרים את

התבן ואיך מעשרים את המלח, ויצחק היה סבור שעשו היה מדקדק במצוות ולכן אהב אותו... וַרְבֵּקָה אֶהְבֶּתָּ אֶת

יעקב בשונה מעשו כאן האהבה היא אהבה שאינה תלויה בדבר:

עשו היה שואל על ענייני התבן שהם בחינת החיצוניות, ועל ענייני המלח שהם בחינת הדינים, ולא היה שואל

איך מעשרים את הדגן והתירוש – כי הם עניינים של פנימיות שהיו רחוקים ממחשבתו.

עשו היה יונק בבחינת הציד מדרגות התחתונות של יצחק, ולכן הביא צייד כנגד צייד של, כי בזכות כיבוד

אב שהיה טורח עשו להביא ציד חומרי, היה זוכה לקבל מיצחק ציד רוחני של בחינת השפע הנמשך

מדרגות תחתונות של יצחק.

אחר מיתתו של אברהם, יעקב ייטול את ברכתו שהיא עטרת החסד – דרגת הכהנים העוסקים בעבודתו

יתברך. לכן סיבב הקב"ה שביום מיתתו של אברהם ירויח יעקב את הבכורה, ויטול מידיו של עשו הרשע.

כט וַיֵּזֶר יַעֲקֹב נֶזֶד תבשיל עדשים שעשה יעקב כדי להברות את יצחק מהאבל על אברהם. **העדשים**

מתוקנים כי הם דומות לגלגל, והאבל הוא גלגל שחוזר בעולם, ובנוסף **העדשים משברים את כח הכבד**

ומגבירים את כח הלב! וַיָּבֹא עֵשָׂו מִן הַשָּׂדֶה וְהוּא עֵיף נפשו היתה עייפה מדברים חיצוניים,

וכשראה את התבשיל האדום, מיד התעורר כאילו מצא מין את מינו, שהרי האדום הוא צבע הגבורה:

ל וַיֹּאמֶר עֵשָׂו אֶל יַעֲקֹב הֲלָעִיטָנִי נָא מִן רָאשֵׁי תִיבוֹת הַמִּין – שהוא מזרע עשו הָאָדָם

הָאָדָם אֲדָם אֲדָם גימטריה מלי"ך – לרמז שהיה מבקש מהמלכות, שניתנה לו כדי לשלם שכרו בעולם

הזה על כיבוד אב ואז לא יהיה לו מקום לטעון כלום בעולם הבא הֲזֹה כִּי עֵיף אָנֹכִי עַל כֵּן קָרָא

שְׁמוֹ אָדָם שנלכד באדום:

כתוב: **אִישׁ בָּעַר לֹא יָדַע וְכָסִיל לֹא יָבִין אֶת זֹאת** – שהרי האדום שהיה בנזיד של יעקב היה **משבר את כח**

האדום של הכבד, והקב"ה סיבב שעשו הרשע יחמוד ויתאוהב לתבשיל, וכך ישבור את כעס הכבד של עשו

בשעת המכירה.

בתחילה היו המלכים שמלכו בארץ אדום לפני מלך לבני ישראל, ואחר כך היו הקיסרים הרומיים שהיו

מולכים כמעט על כל העולם, ואחר כך מלכי ספרד וצרפת וכל שאר המלכים הצפוניים.

למה כתוב **אדום פעמיים?** כי כל מה שיש בעשו הוא **אדום.** עשו נולד **אדום,** אהב תבשיל **אדום,** ארצו **אדומה,**

אנשיו **אדומים,** ומי עתיד להפרע מעשו? **אדום!** שכתוב: **דוֹדִי צַח וְאָדָם.**

לא וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב מְכַרְהָ כִּיּוֹם אֶת בְּכֹרְתְּךָ לִי: **לב** וַיֹּאמֶר עֵשָׂו הִנֵּה אָנֹכִי הוֹלֵךְ

לְמוֹת וְלָמָּה זֶה לִּי בְּכֹרְתִי: **לג** וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב הִשָּׁבְעָה לִּי כִּיּוֹם וַיִּשָּׁבַע לוֹ וַיִּמָּכֶר

את בכרתו ליעקב: **לד** ויעקב נתן לעשו לחם ונזיר עד שים ויאכל וישת ויקם
וילך ויבז עשו את הבכרה: {ס}

כשעשו היה בשדה, הוא פגש את נמרוד וערף את ראשו, ולקח את בגדי החמודות שהיו לנמרוד אשר הוריש לו
אותם אביו שבהם גבר נמרוד על כל הארץ, ועשו החביא את הבגדים בביתו, ורץ לבית אביו כי פחד מאנשי
נמרוד שיבואו להרוג אותו – לכן אמר עשו ליעקב שהוא הולך למות ולמה לו בכלל הבכורה.

כז ויהי רעב בארץ אחרי מות נמרוד וחלוקת ממלכו, ואחר מות אברהם מלך הרעב
הראשון אשר היה בימי אברהם לקולו של עשו גרם לטטולו של יצחק, והקלקול הוא עניין
הבזיון של הבכורה. אברהם ירד למצרים מפני הרעב והוא עמד בנסיון והרעב השני של עשו, יצחק ידע על
הברית שכרת אברהם עם אבימלך לכן הלך אליו וילך יצחק אל אבימלך מלך פלשתים
גררה: **ב** וירא אליו יהוה ויאמר אל תירד מצרימה שלא יפגום קדושתו בפגם הגדול של
סומאת מצרים שכן בארץ אשר אמר אליך: **ג** גור בארץ הזאת שהצדיק יהיה כמו גור
אריה ויתפוס את הניצוצות מיד החיצונים ואתה שם הבינה הנותן כוח לצדיק להשלים הבריור המוטל עליו,
ויצחק הוא שורש הגבורה שהיא ענף של הבינה עמך ואברהם כי לך ולזרעך אתה את כל
הארצות האל לרמוז שהאלוהות מתגלה בהן וגם החסד הנקרא "אל" מתפשט בתוכן והקמתי את
השבעה אשר נשבעתי לאברהם אביך יצחק ישב בגרר שנה שלימה: **ד** והרביתי את
זרעך בכוכבי השמים ונתתי לזרעך את כל הארצות האל והתברכו בזרעך
כל גויי הארץ העבודה של ישראל היתה מושכת שפע לישראל, ומישראל היה מתפשט השפע לכל גויי
הארץ: **ה** עקב יעקב התעורר ואזר כוח לדחות את הקליפה בכוח של ב' אלוהים שבגימטריה עק"ב, והם
סוד הרגליים של הקדושה שדוחים את הקליפה, ואחר סילוק הקליפה נמשכים האורות של הקדושה אל הצדיק
אשר שמע אברהם בקלי וישמר משמרת של הקב"ה היא המלכות שעומדת
בסוף הדרגות, ועליה שומר הצדיק שלא יתאחזו בה החיצונים ולא יפגמו בקדושתה מצותי חקותי
ותורת: